

Valdo Randperet jätkub kõikjale: riigikokku ja laulusaatesse, traktorirooli ja tennisehelli... Käänulise eluteega mees usub, et Eesti on just paraja suurusega riik, kus asju paremaks muuta.

TEKST LIIVI TAMM – FOTOD MEELI KÜTTIM, ERAKOGU, ALDO LUUD / ÖHTULEHT / SCANPIX

Valdo Randpere lahenduste otsinguil

Toompea lossi pikkades koridorides on hili-sele kellaajale kohaselt vaikne. Valdo Randpere tüürib suurte sammudega lifti suunas, kirub kabineti nappi valgustust ja lükkab paberid laual koomale, tehes ajakirjanikule oma töökoha vabaks. “Küsi,” lausub mees, visates jutu hakatuse palli vestluspartneri kätte.

Alustame algusest ehk lapsepõlvest ja noorusajast.

Kuigi Randpere esimesed eluaastad möödusid Nõmmel ja kesklinnas, kolis pere tema esimeste teadlike mäletuste kujunemise ajal Majaka tänavale, mis jäi Randpere koduks koolipõlve lõpuni.

“Seal elas toona palju Dvigateli töötajaid, samuti laevandusega seotud peresid. Minugi isa oli meremees,” räägib Randpere. “Kogu see kant oli segakeelne ja tänu sellele õppisin hästi ära vene keele, ülikoolis olin vene keele tundidest lausa vabastatud. Eks meil oli ka kampadevahelisi tülisid, sagedi tekkisid need rahvuse pinnalt. Mõnikord mängiti koos, siis aga kakeldi.”

Randpere jääb hetkeks vai. “Ülikooli järel töötasin justiitsministeeriumis ja seoses sellega olin mõn-

da aega tegev amnestiakomisjonis. Vanglat külastades juhtus ikka, et nägin mõnda mängukaaslast teisel pool trelle...”

Koolis läks Randperel iseenesest hästi. Hinded olid korras, kuigi energilise lapsena sai ka lollusi tehtud.

“Tegelikult oli koolil minuga vist suurem probleem kui minul kooliga,” teatab mees. “Proovisin igasuguseid diskussioone arendada, aga see iga-ühel ei meeldinud, et tuleb mingi õpilane ja ajab nina püsti.”

ELEVANT KARDIROOLIS

Kooliaegsete hobide sekka mahtus tegemisi mitmest valdkonnast. Nelja aastat, kui pioneeride palee garaazhis kartautot sai ehitatud, meenutab Randpere nostalgiga. Sellest tekkis tehnikahuvi, mis saadab meest siiani.

“Samal ajal ostis mu perekond suvekodu, mis vajab põhjalikku remonti. Seda sai vanematega koos korrasstatud ning minu kardihuvi andis kätega töötamise oskusele tehnilisi teadmisi lisaks. Paraku ma muudkui kasvasin. Lõpuks olin 1,91 meetrit pikk.

Sellega enam kartautosse paraku ei mahu,” võtab Valdo Randpere luhtunud karjäärimõtte kokku.

MUUSIKAPISIK NAKATAB

Valdo Randpere ema ja isa üritasid poissi juba kooliajal muusikaga tutvustada. Ta pandi muusikakooli akordionit õppima. Paraku oli rasket pilli trammiga kesklinna ja kodu vahet keeruline vedada, sestap leiutas noormees mugava lahenduse: ta astus muusikatunni saabudes usinalt koduuksest välja ning seadis sammud kooli asemel keldrisse. Akordion leidis peidukoha keldriboksis ja vaba tunnike linnas luusimiseks oligi kätte võideldud.

“Tegelikult läks päris kaua aega, enne kui ema isa asjale pihta said,” naerab Randpere. “See oli vist mingi esinemise või õppemaksuga seoses, kui nad muusikakooli asja uurima läksid ja kuulsid, et mind pole seal ammu nähtud. Aga suurt pahandust sellest vist toona ei tulnud.”

Tagantjärele on Randperel katkenud õpingutest pisut kahju: “Midagi oleks ju võinud õppida, kas või klaverit, natuke teoreetilist tagapõhja ja solfedžo tundmist oleks ikka abiks.” Koorilauljakarjäär ei